

ת"ד 9027/05/12 - מדינת ישראל נגד שמואל בצור - בוקובזה

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

ת"ד 9027-05-12 מדינת ישראל נ' בצור - בוקובזה (עציר)
תיק חיצוני: 34-36941/2011

בפני	כב' השופט אלון אופיר
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד וינר שי
נגד	
נאשמים	שמואל בצור - בוקובזה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד פלאצ'י

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה רשלנית בניגוד לסעיף 262(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"); אי שמירת מרחק בניגוד לסעיף 49(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"); גרימת תאונת דרכים נזק וחבלה בניגוד לסעיף 21(ב)(2) לתקנות; נהיגה ללא רשיון נהיגה תקף, (הנאשם בלתי מורשה לנהיגה) בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודה; ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בתוקף בניגוד לסעיף 2 (א) לפקודת ביטוח מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 15/07/11 בסמוך לשעה 07:00, נהג הנאשם ברכב פרטי מתוצרת פיג'ו בעודו בלתי מורשה לנהיגה, בכביש 25 מכיוון אשקלון לכיוון העיר נתיבות.

באותו הזמן ובאותו כיוון נסיעה נסע נהג הרכב המעורב באוטובוס זעיר מתוצרת פולקסווגן, לפני רכבו של הנאשם. לטענת המדינה הנאשם נהג רכבו וגרם לתאונת דרכים בכך שלא שמר רווח מספיק המאפשר עצירה בטוחה מהרכב שלפניו אשר עצר בעקבות מופע רמזור בצומת, והתנגש בו עם חזית רכבו באחורי הרכב המעורב.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו 2 כלי הרכב המעורבים ונחבלו בגופם שישה בני אדם כאשר שניים מהם, הנאשם ונהג הרכב המעורב נחבלו חבלות של ממש.

בתשובתו לכתב האישום, הודה הנאשם בכל עובדות כתב האישום כפי שהן מופיעות בכתב האישום, אך טען כי חלה ביחס אליו הגנת הצורך.

בהתייחס להגנה זו, טען הנאשם כי עת ששהה עם שלושה חברים בחוף הים באשדוד, החלה חבורה של גברים צעירים לרדוף אחריו ואחרי חבריו. כתוצאה מכך נמלט הנאשם על נפשו ומתוך חשש לחייו נכנס לרכב ונהג בו.

בהסכמת הצדדים, הוגשו הראיות הבאות, במקום עדותם הראשית וחקירתם הנגדית של כל עדי התביעה: הודעת נהג הרכב המעורב (ת/1); דו"ח פעולה מיום 15/07/11 (ת/2); פרטים על רישיון נהיגה - אישור רשות הרישוי (ת/3); דו"ח פעולה תפיסה וסימון (ת/4); מזכר מיום 22/08/11 (ת/5); מזכר מיום 17/07/11 (ת/6); הודעת נאשם תחת אזהרה (ת/7); דו"ח נזק (ת/8); סקיצה מתקבלת ומסומנת (ת/9); דו"ח בוחן (ת/10); לוח תצלומים - 35 צילומים בצבע (ת/11); הודעת העדה משי סאעת (ת/12) והודעת העדה ספיר קרילקר (ת/13).

מטעם ההגנה: העיד הנאשם לעצמו; הגב' שירי כחלון (ע.ה/1); הגב' משי לז סאעת (ע.ה/2); הגב' ספיר קארליקר (ע.ה/3); מר נתנאל מעתוק (ע.ה/4).

אין כל מחלוקת בין הצדדים באשר לקרות התאונה ותוצאותיה ואין כל מחלוקת באשר לתיאור העובדות שבכתב האישום.

השאלה היחידה שבמחלוקת: האם קמה לזכות הנאשם הגנת ה"צורך" עת בחר לנהוג ברכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה וגרם לתאונה בה נחבלו בני אדם חבלות של ממש.

תיאור הגנת ה"צורך" כפי שהדבר עולה מחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: בחוק):

בהתאם ל"הגנת הצורך" שבסעיף 34 י"א בחוק, לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מידי להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא הייתה לו דרך אחרת אלא לעשותו.

ניתוח הסעיף מראה כי אדם לא יישא באחריות פלילית למעשה עבירה, מקום שנתמלאו חמישה תנאים:

א. המעשה היה דרוש באופן מידי.

ב. אותו מעשה נדרש להצלת חייו, חירותו, גופו או רכושו, של אותו אדם או של זולתו.

ג. ההצלה הנדרשת היא מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה.

ד. אותה פגיעה חמורה או סכנה נובעת ממצב דברים נתון.

ה. לא הייתה לו לאותו אדם כל דרך אחרת אלא לעשות את המעשה שבחר לעשות.

עמוד 2

כב' השופט יעקב קדמי בספרו: **על הדין בפלילים - חוק העונשין, חלק ראשון, מהדורה מעודכנת, תשס"ה - 2004**, בחן את ההגנה בעמוד 529 והדגיש כי תנאי מרכזי ליישום ההגנה הוא כי נדרשה תגובה "מידית" להצלת אחד מארבעת הגורמים הנקובים בגוף ההוראה (חיים, חירות, גוף או רכוש). לו הייתה שהות להתארגנות אחרת להצלה - יישמט הבסיס מתחת לצידוק של יישום ההגנה.

מאחר וכל מסמכי התביעה הוגשו כאמור בהסכמת ההגנה ללא חקירה נגדית, ומאחר והנטל הוא על הנאשם להוכיח את הגנת הצורך הנטענת, אבחן להלן את פרשת ההגנה והנטען בה על ידי ההגנה.

סקירת פרשת ההגנה:

עדות הנאשם -

בחקירתו הראשית, ציין הנאשם כי אינו זוכר את האירועים שקדמו לתאונה אלא רק מה שחברו נתנאל "טפטף לו" (לדבריו) לאחר התאונה.

בחקירתו הנגדית, ציין הנאשם כי ביום האירוע, היו עמו שלוש בנות ובן אחד נוסף, זאת לפי מה שמסר לו נתנאל.

כשנשאל מה נתנאל סיפר לו? השיב הנאשם: "הייתה קטטה בין החבורה שלנו לחבורה אחרת ורדפו אחרינו עם רכב" (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 7 שורות 3-4).

כאשר נשאל האם בזמן האירוע רישיון הנהיגה שלו היה בתוקף? דבק הנאשם בגרסתו לפיה, הוא היה שתוי ולא נהג בדרכו לים, כן טען כי חברו חיזק זאת כאשר ציין בפניו לאחר התאונה כי לא הוא היה מי שנהג בדרכ לים.

הנאשם לא מסר את שם חברו שהוא גם בעל הרכב, לדבריו, מחשש לסבך אותו.

הנאשם מסר כי הכיר את קבוצת הבנות אשר הגיעה אתו לים רק ביום האירוע עצמו, וכאשר עומת עם הודעתו במשטרה לפיה, טען שאינו מכיר כלל את ספיר ומשי. השיב: "נכון כי לא זכרתי מי היה באוטו" (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 7 שורה 32).

ע.ה/1 - שירי כחלון:

העדה טענה כי אינה זוכרת את האירוע היות ושתתה וודקה במהלך הבילוי בים, מה עוד, שבזמן התאונה היא ישנה ברכב.

בחקירתה הנגדית, אישרה העדה כי הנאשם נהג ברכב לכיוון הביולוי בים (מבאר שבע לאשדוד)

ומי שהיה יחד איתם ברכב הם: הנאשם עצמו, משי, ספיר ונתנאל.

העדה נשאלה - מה היא וחבריה עשו בהגיעם לאשדוד? לכך השיבה: **"אני ישבתי בחוף וכל אחד עשה משהו אחר"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 8 שורות 31-32).

ע.ה/2 - משי סאעת:

העדה התבקשה לספר את השתלשלות האירועים מהשהות בחוף הים ומה שקרה לאחר מכן עד לתאונה. לכך השיבה: **"אני לא ממש זוכרת זה היה לפני הרבה זמן. אני רק זוכרת שנסענו לאשדוד. כעיקרון שתיתי שם ואני לא ממש זוכרת כי בחזור נרדמתי"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 9 שורות 11-12).

לשאלה - האם העדה זוכרת מה קרה בחוף הים? השיבה: **"היה לנו ויכוח עם איזה מישהו שהיה בתוך האוטו. אני לא ממש זוכרת. הוא נסע אחרינו וזה, הוא התחיל לדבר איתי ושמוליק לא אהב את זה שהוא מדבר איתי וכאילו התחמקנו ממנו"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 9 שורות 15-17).

העדה מסרה כי אותו "מישהו" נסע אחריהם, אך לא ידעה להגיד עד איפה הוא נסע אחריהם ומה היה הרקע לויכוח.

לשאלה - מדוע אותו "מישהו" התחיל לנסוע אחריהם? השיבה העדה: **"הוא דיבר איתי ולא יודעת וזה, אני ושמוליק היינו פעם בקשר והוא לא רצה שהוא ידבר איתי אז לקח את האוטו ונסע משם כדי שלא יתחיל בלאגן"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 9 שורות 25-26).

העדה לא זכרה מה סוג הרכב שנסע אחריהם ומה צבעו.

בחקירתה הנגדית, ציינה העדה כי מי שנהג ברכב מבאר שבע לאשדוד, היה הנאשם.

העדה ציינה כי בהגיעם לאשדוד, היא זוכרת שהיא וחבריה ישבו ושתו אלכוהול.

לדברי העדה האירוע היה לפני שנתיים והיא אינה זוכרת מי ישב אתה, לטענתה היו הרבה אנשים במקום.

העדה התבקשה לפרט בעניין הויכוח עליו דיברה בתחילת החקירה הראשית. לכך השיבה: **"כשרצינו ללכת הביתה לקראת הבוקר היה מישהו מבוגר שניסה לדבר איתי וזה לא התאים"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 10 שורות 18-19).

באשר ל"איש המבוגר", ציינה העדה כי הוא ישב ברכב אחר.

לשאלה - בין מי למי היה דין ודברים? השיבה העדה: **"ביני לבינו ואחר כך שמוליק אמר לי תעלי לאוטו אנחנו נוסעים והוא נסע אחרינו"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 10 שורות 24-25).

לעניין זה הוסיפה העדה כי האדם המבוגר היה בן 35 ל-42 וכאשר הוא ניסה "להתחיל אתה" (כך לדבריה), היא "נפנפה" אותו (כך תיארה זאת העדה).

התובע הפנה את העדה לחקירתה במשטרה מיום 18/07/11 (ת/12), שורות 3 ו-4 שם סיפרה כי שמוליק התעצבן מכך שהעדה ישבה עם חבר שלו משה בספסל האחורי של הרכב. בהתייחס לאמור - כשנשאלה האם משה הוא האיש המבוגר עליו דיברה? השיבה בשלילה.

לשאלה - מדוע לא סיפרה גרסה זו במשטרה? השיבה העדה: **"קיצרתי, השוטר שאל אותי שאלות ואני עניתי לו לא סיפרתי כל מה שהיה. הוא שאל אותי על חלק אחר פשוט"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 11 שורות 9-5).

בהמשך החקירה בבית המשפט, כאשר נאמר לעדה כי גרסתה אינה תואמת לגרסתה במשטרה? השיבה: **"השוטר פשוט לא שאל אותי על זה בגלל זה לא מופיע אצלך"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 11 שורות 17-19).

העדה נשאלה כמה פעמים ראתה את שמוליק נוהג ברכב האדום? השיבה: **"אני לא זוכרת. זה היה לפני שנתיים. הייתי בת 16"** (פרוטוקול מיום 05/05/13 עמוד 13 שורות 7-8).

העדה עומתה עם דבריה ב-ת/12 שם אישרה שנסעה קודם עם שמוליק באותו הרכב ולדבריה היא אישרה זאת אז, אך כיום אינה זוכרת.

ע.ה/3 - ספיר קרילקר:

העדה תיארה את האירועים שאירעו בערב שלפני התאונה כדלקמן: **"נסענו לחוף. אני נסעתי עם אחי ברכב אחר שזה לא הרכב של הנאשם. הגענו לים, היה שם כמה אנשים, שהתחילו עם כמה בנות שהיו איתי, וסתם ישבנו שם על החוף. וזהו זה מה שעשינו"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 15 שורות 7-10).

העדה התבקשה לתאר מה קרה בעקבות זה ש"התחילו" עם אותן בנות? לכך השיבה: **"כשחזרנו הם התחילו לרדוף אחרינו עם הרכב שלנו, יותר נכון הם רצו משהו מהבנות, ורדפו אחרינו כשנסענו שהיינו בדרך חזרה"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 15 שורות 12-14).

העדה נשאלה - האם במסגרת האירועים בחוף היתה תגרה או מכות? לכך השיבה: **"לא. לא היו מכות"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 15 שורות 17-18).

בחקירתה הנגדית: נשאלה העדה - מדוע כאשר נחקרה במשטרה, בסמוך לתאונה לא סיפרה לחוקר את האירוע בחוף הים ורק עכשיו כעבור כשנתיים החליטה לספר זאת בבית המשפט? לכך השיבה: **"אני לא זוכרת מה הוא שאל אותי. מה אמרתי לו. סיפרתי לו מה שזכרתי באותו רגע. מה שהוא שאל אותי עניתי לו"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 16 שורות 1-2).

לשאלה - את מתארת אירוע מרדף שהוא לכאורה טראומטי, וזה לא היה לך חשוב לציין את זה? השיבה העדה: **"חשבתי שרוצים לדעת ספציפית על התאונה, לא ידעתי שהוא רוצה שאני אגיד שרדפו אחריו"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 16 שורות 3-4).

לשאלת בית המשפט - איך העדה וחבריה הגיעו למצב של מרדף? השיבה העדה: **"הגענו לים, אז כשהגענו לים, שתי הבנות, התחילו הבנים לדבר איתן, לזרוק מלים, לא יודעת מה בדיוק קרה שם, ואז הבנים כנראה רצו מהבנות משהו, אז התחילו לרדוף אחרי הרכב שאנחנו היינו בו. אנחנו יצאנו מהים, נסענו, איפה שהחוף, ונסענו, ופתאום אנחנו קולטים אותם נוסעים אחריו, גם כשהמשכנו לנסוע הם עקבו אחריו, והמשיכו לעקוב אחריו ולא ידענו מה לעשות"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 16 שורות 13-19).

לשאלה - האם בעקבות המרדף, הנאשם נסע מהר? השיבה העדה: **"לא מהר ולא לאט"**. העדה התבקשה להסביר את השוני בין הדברים שמסרה בבית המשפט לדברים שמסרה במשטרה ב-13, שורה 29, שם אמרה לחוקר כי הנאשם נסע רגיל והסברה היה: **"לא יודעת, באותו הזמן שהוא חקר אותי בלחץ, לא ידעתי, הייתי בלחץ"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 17 שורות 1-5).

ע.ה/4 - נתנאל מעתוק:

העד תיאר את האירועים כדלקמן: **"ישבנו באשדוד, שתינו, לא יודע יצאנו לבלות. עד ששמוליק ומשי רבו, ואז רצינו ללכת הביתה. וזהו, היה שם איזה בן אדם שהתחיל איתה. לא הסתדרו, ואז יצאנו. שמוליק לקח אותה ורצינו ללכת הביתה. ואז הוא רדף אחריו, ואז אני לא זוכר אזור מסוים, ואז היתה תאונה"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 18 שורות 11-15).

לדברי העד, מדובר ברכב מסוג אאודי אפורה.

לגרסת העד, ארע אירוע בו שמוליק ומשי רבו בעקבות בחור ש"התחיל" איתה והאדם אשר הציק לה, הוא שרדף אחריהם.

בחקירה הנגדית, נשאל העד: מדוע בסמוך לתאונה, לא סיפר על המרדף ורק לאחר כשנתיים הוא בוחר לספר? השיב העד: **"הוא לא שאל ספציפית, אני פחות או יותר לא זכרתי, זכרתי שברחנו"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 20 שורות 1-4).

העד נשאל שוב, מדוע לא אמר זאת לחוקר? לכך השיב: **"כי הוא שאל על התאונה הספציפית, על התאונה עצמה, הסברתי את כל הסיפור מה עשינו באשדוד"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 20 שורות 3-6).

לשאלה - איך התרחשה התאונה? השיב העד: **"היה ערפל, רכב עצר ברמזור ומישהו צעק 'תיזהר' ונכנסנו ברכב. לא יודע אם הוא ראה או לא אני רק ראיתי את האורות"** (פרוטוקול מיום 18/06/13 עמוד 20 שורות 7-9).

העד אישר שהנאשם נהג גם בדרך לים וגם בדרך חזרה.

דין ומסקנות:

עדות הנאשם לפיה לא נהג ברכב לכיוון חוף הים באשדוד התבררה כעדות שקרית וזאת בהתאם לעדויות החד משמעיות של חבריו אשר שהו עמו ברכב עת נהג בו.

המדובר בעדויות הגנה (עדים אותם ביקש הנאשם להעיד), עדים אשר לא הוכרו כעדים עוינים לבקשת ההגנה ולכן אין כל סיבה שלא לקבל את עדותם כאמינה בכל הקשור לשאלת נהיגת הנאשם בדרך לים באשדוד, ובדרך חזרה מהים עד להתרחשות התאונה.

אין מחלוקת כי הנאשם נהג ברכב בזמן התאונה עצמה, ולכן אני קובע כי הנאשם נהג ברכב הן לפני

התאונה, עת הסיע את חבריו לים בעודו בלתי מורשה לנהיגה והן במהלך הנסיעה מהים ועד להתרחשות התאונה.

הנאשם במסירת הודעתו במשטרה (ת/7), בסמוך לתאונה, לא העלה כל גרסה בדבר מרדף אשר לכאורה התנהל אחרי חבריו ואחריו. יתרה מזאת, בבית המשפט ציין הנאשם כי אינו זוכר דבר מהאירוע וממה שקדם לו והוא זוכר רק מה ש"טפטפו לו" (לדבריו) קרי מה שמסר לו חברו נתנאל מעתוק.

לדברי הנאשם, נתנאל מעתוק ציין בפניו כי התרחשה "קטטה" אך באופן מפתיע עולה כי בעדותו של נתנאל מעתוק (ע.ה.4), אין כל זכר לקטטה. בהתאם לעדותו הנאשם רב עם משי "ואז רצינו ללכת". אף ע.ה.3 ציינה מפורשות כי "לא היו מכות". עדות זו מחזקת את ההנחה ש"המרדף" הוא פרי דמיונו של הנאשם שכן אין כל תמיכה להתרחשותו של מרדף או קטטה אלימה עובר לזמן שקדם לכניסת הנאשם וחבריו לרכב ותחילת הנהיגה בו מהים.

ודוק - נקודת הזמן הקובעת לבחינת "הגנת הצורך" הינה מהלך האירועים אשר קדמו להחלטת הנאשם לשבת בכיסא הנהג ולהתחיל לנהוג ברכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה.

ההגנה לא הציגה כל ראיה לפיה קטטה אלימה או מרדף מסכן חיים התרחש ביחס לנאשם לפני כניסתו לכיסא הנהג ברכב.

לכל היותר מתייחסים חלק מעדי ההגנה לוויכוח או ניסיון של אדם אחר ליצור קשר עם אחת הבנות, והחלטה של הנאשם לעזוב את המקום כדי לחדול ניסיון זה.

אין כל ראיה לסכנה אשר נגרמה לחיי הנאשם, לזולתו או לרכושו גם אם היה ויכוח עם אותו אדם.

אין כל אינדיקציה למרדף מסכן חיים שביצע אותו אדם או חבורת אנשים אחרת כלפי הנאשם או חבריו, מה שלכאורה חייב אותו להיכנס לרכב ולמלט נפשו פן יפגעו בחייו או בחיי זולתו.

ע.ה/3: בעדותה בבית המשפט ציינה מפורשות כי לא היתה תגרה ולא היו מכות.

לעניין המרדף מסרה העדה כי היא וחבריה נסעו ופתאום הבחינו כי עוקבים אחריהם. גרסה זו עומדת בסתירה לתשובתו של הנאשם לאישום לפיה טען כי עת ששהה עם שלושת חבריו בחוף הים באשדוד, החלה חבורה של גברים צעירים לרדוף אחריו ואחרי חבריו, וכתוצאה מכך נמלט על נפשו, נכנס לרכב וברח עם חבריו מהמקום.

ע"ה 4 מסר כי הנאשם ומשי רבו ביניהם והיה אדם אשר "התחיל" עם משי. העד לא מסר כי היתה תגרה או קטטה חריגה עם אחרים ועולה מדבריו כי מהלך האירוע היה רגוע למעט המריבה של הנאשם עם משי.

העד, סיפר לראשונה על "מרדף", בעדותו בבית המשפט, אך אין המדובר בעדות יציבה בה ניתנים פרטים ברורים מהם ניתן להסיק על מרדף פרוץ בו הרודף מסכן בהתנהגותו את הנאשם או את יושבי הרכב. לא התרשמתי מעדות זו כי למעט (אולי) מעקב של רכב אחר רכב הנאשם, המדובר היה במרדף מסכן חיים. לא התרשמתי מעדותו כי הנאשם או יושבי הרכב חשו מאוימים בשלב כלשהו של האירוע, ובוודאי לא מצאתי בעדות אינדיקציה למרדף מסכן חיים או רכוש, טרם החל הנאשם בנהיגת הרכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה.

אם לא די בכך, העד נשאל בבית המשפט - מדוע לא סיפר אודות ה"מרדף" במשטרה ותשובתו הסתמית כי לא נשאל בעניין, רק מחזקת את ההנחה כי האירוע לא היה דרמטי או מסכן חיים.

הגדרת האירוע כ"מרדף" היא עדות כבושה מצדו של עד זה וככל שהתרחש ויכוח בין הנאשם וחבריו עם גורמים אחרים בחוף, הרי שאין המדובר באירוע קיצוני מסכן חיים אשר הצדיק בנסיבות המתוארות ע"י עדי ההגנה, החלטה על נהיגה ברכב כאשר הנהג בלתי מורשה לנהיגה.

אתייחס בקצרה גם להסברו של עד זה באשר לסיבת התרחשות התאונה:

העד בפרוטוקל מיום 18/06/13 עמוד 20 שורה 4, דאג למסור כי התרחשות התאונה היא עקב ערפל. חיזוק לגרסה זו ניתן למצוא אף בהודעתה של ע.ה/3 במשטרה, שם מסרה: **"כן אני ראיתי כולם ברכב היו ישנים אני ושמוליק היינו ערים היה ערפל חזק מאוד וראיתי ששמוליק לא משתלט על הרכב"** (ת/13 שורות 18-19).

אף מדו"ח הבוחן עולה כי שרר במקום ערפל כבד: **"בזמן קבלת הדיווח נמסר מהשוטר כי במקום ישנו ערפל כבד"** (ת/10 סעיף 3). כמו כן, במסקנותיו, ציין הבוחן **"כל המעורבים בתאונה מלבד נהג פרטית א' מסרו כי בזמן התאונה היה ערפל כבד והראות היתה לקויה. למרות זאת הנהג נסע במהירות 86.8 קמ"ש מהירות שלא התאימה לתנאי הדרך לערפל הכבד שהיה במקום"** (ת/10 עמוד 3).

עדות נוספת לערפל הכבד, ניתן למצוא בעדותו במשטרה של נהג הרכב: **"כשהייתי לפני הצומת כ-20 מטר בערך היה ערפל כבד מאוד במקום ולכן אני עצרתי כי ראיתי שהרמזור בצומת בכיוון הנסיעה שלי התחלף לכתום ועצרתי עצירה מלאה כמה שיותר ליד הצומת כי הראות לא הייתה טובה ופחדתי להיכנס לצומת"** (ת/1 שורות 3-5).

בדו"ח הפעולה של השוטר שהגיע לזירת התאונה צוין: **"דניאלי הגיע למקום דווח על ערפל כבד ששורר במקום"** (ת/2 - בסעיף פרטי הטיפול באירוע).

מקבץ העדויות מראה כי לא אותו "מרדף" עלום היה מה שגרם לנאשם שלא להבחין ברכב העוצר לפניו בצומת.

שילוב של מהירות בלתי מתאימה לדרך, עם חוסר ניסיון וידע בסיסי בנהיגה, הם אשר הובילו את הנאשם להתנגשות בתנאי ערפל כבד עם הרכב שלפניו.

המדובר בניסיון של הנאשם ל"ייצר" הגנה אשר תצדיק את החלטתו לנהוג ברכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה וגם תסביר את מהירותו וגרימת התאונה בשל מרדף שלא היה ולא נברא.

לא כל ויכוח עם אדם אחר מאפשר לצד בוויכוח לקחת את החוק לידי ולבצע סידרה של עבירות חמורות מתוך טענה כי אלמלא נהג כך היה הדבר יוצר סכנת חיים לו ולזולתו.

כדי לעמוד בתנאי ההגנה, צריך נאשם להראות כי חובה היה עליו באופן מידי להיכנס לרכב ולמלט עצמו שכן אם לא היה עושה כך, חיו או חיי זולתו היו בהכרח נפגעים.

הנאשם לא הוכיח ולו תנאי אחד מתנאי ההגנה הקבועה בחוק אותה הצגתי בפתיח הכרעת הדין.

אין המדובר במעשה אשר היה דרוש באופן מיידי, להצלת חיו, חירותו, גופו או רכושו, של הנאשם או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון ולא היתה לו דרך אחרת אלא לעשותו.

קו ההגנה של הנאשם קרס יחס עם עדויות חבריו אשר לא תמכו ולא ביססו התרחשות אירוע דרמטי ומסכן חיים כלפי הנאשם בחוף הים באשדוד.

אני קובע כי "הגנת הצורך" לא הוכחה ע"י הנאשם.

אני קובע כי המדינה הוכיחה את כל עובדות כתב האישום ברמת הוכחה שמעבר לכל ספק סביר.

אני מרשיע את הנאשם בביצוע כל העבירות אשר יוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשע"ד, 26 פברואר 2014, בנוכחות
הצדדים.